

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **J.D.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2009 č. j. OAM-302/LE-PA03-PA03-2009

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Tlumočnici Ing. Cend-Ajúš Staňkové, bytem Středová 4786, Zlín, se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 526,- Kč, která jí bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.11.2009 č. j. OAM-302/LE-PA03-PA03-2009 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkoumání citovaného rozhodnutí žalovaného v rozsahu všech výroků o neudělení mezinárodní ochrany. Namítá porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3, neboť žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, rozhodnutí je nepřesvědčivé, nebyly zjištěny všechny okolnosti. Žalovaný se nevypořádal se všemi podklady. Dále namítl porušení § 69 odst. 1 správního řádu, neboť v napadeném rozhodnutí není uvedeno datum jeho vyhotovení. Dále v žalobě uvádí, že žalovaný zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval a pochybil v aplikačním procesu, když nepřiradil faktickou skutkovou podstatu skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Rovněž nesprávně posoudil právní otázku možnosti udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že skutečnosti jím uvedené svědčí o pronásledování dle §12 zákona o azylu a ohrožení ve smyslu §14a

zákona o azylu. Mongolsko opustil dne 1.9.1998, protože byl svědkem vraždy a příbuzní odsouzeného viníka mu vyhrožovali. Má obavu z návratu do Mongolska. Dále žalobce uvedl, že je nemocen cukrovkou a obává se nedostatečné léčby v Mongolsku a zhoršení zdravotního stavu v případě návratu do vlasti.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobcovy obavy byly podřaditelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. K takovému závěru ohledně jeho obav z pomsty příbuzných viníka vraždy, jíž měl být svědkem, dospěl žalovaný i v předcházejících dvou řízeních a tyto závěry byly potvrzeny rozhodnutími soudů. Žalovaný rovněž neshledal, že by onemocnění žalobce cukrovkou bylo důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. K namítnutí porušení § 69 odst. 1 správního řádu a absenci data vydání rozhodnutí žalovaný uvádí, že součástí spisu je originál správního rozhodnutí, na kterém je datum vydání rozhodnutí uvedeno. Toto drobné pochybení proto nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí či odůvodnit jeho zrušení.

Ve věci proběhlo jednání před Krajským soudem v Brně dne 3. 9. 2010. žalobce se k jednání dostavil opožděně, jevil známky podnapilosti, jednání proběhlo v přítomnosti justiční stráže. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci, žalobce odkázal na obsah podané žaloby, později sdělil, že si není vědom toho, že by podával již tři žádosti o mezinárodní ochranu, nesouhlasí s tím, že by něco říkal o obavách z příbuzných násilníků, proti kterým v Mongolsku svědčil, jeho jediným důvodem je onemocnění cukrovkou. Žalobce rovněž soudu sdělil, že si nic nepamatuje. Uvedl, že bývá v „divném stavu“, pokud je bez injekce. K dotazu soudu předložil k nahlédnutí průkaz diabetika vydaný lékařem v Havířově, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce byl přítomen na kontrole u diabetologa dne 4.8.2010 a další kontrolu má 23.9.2010. Dále soudu předložil k nahlédnutí injekční stříkačku a inzulin.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žalobce v žalobě vznesl námitky proti procesnímu postupu žalovaného, namítá porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 a § 69 odst. 1 správního řádu. Soud tedy přezkoumával, zda k porušení procesního předpisu v postupu žalovaného skutečně došlo a pokud se tak stalo, zda taková vada řízení mohla mít za následek nezákonnost či nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, popřípadě, zda v dané věci nejsou jiné procesní vady, které žalobce nemohl bez své viny uplatnit a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut prostor, aby uvedl veškeré skutečnosti, které ho k podání žádosti vedly. Průběh řízení byl v daném případě rovněž ovlivněn tím, že se jednalo o opakovanou žádost žalobce, přičemž tvrzené důvody byly zčásti stejné. S ohledem na tvrzení žalobce si žalovaný opatřil rovněž další podklady – a to informace u situací v zemi původu, o stavu dodržování lidských práv a především ohledně podmínek a úrovně lékařské péče

v Mongolsku. Se souhlasem žalobce si rovněž vyžádal lékařskou zprávu o jeho zdravotním stavu.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rovněž vyhodnotil podklady předložené žalobcem, pokud některé předložené listiny nepřeložil a jako podklady je nepoužil, svůj postup odůvodnil. Vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobce namítl porušení § 69 odst. 1 správního řádu, neboť v rozhodnutí není uvedeno datum jeho vyhotovení. Soud zjistil, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je opatřeno datem vyhotovení 24.11.2009. Uvedená vada se tedy týká pouze písemného vyhotovení, které bylo doručeno žalobci. Taková vada však není důvodem nicotnosti napadeného rozhodnutí. Soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 3 Azs 277/2004-70, který řeší podobnou situaci, a sice absenci podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí, doručeném účastníkům. Podle tohoto rozsudku „*Absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí.*“ (rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz)

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 11.11.2009 podal žalobce opakovanou, třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. První řízení bylo vedeno pod č.j. OAM-891NL-07-2005, žádost byla podána 8. 5. 2005. Žalobce tenkrát uvedl, že by si chtěl v České republice zajistit pobyt, aby se nemusel vrátit do Mongolska, kde mu hrozí nebezpečí ze strany soukromých osob, které mu vyhrožovaly za to, že svědčil proti jejich příbuznému ve věci brutální vraždy. Tato první žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že byl ve své vlasti pronásledován. Rozhodnutí správního orgánu potvrdil krajský soud zamítnutím žaloby, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Ve druhém řízení o mezinárodní ochraně vedeném pod č.j. OAM-12/LE-PAO4-2008 na základě žádosti podané 3.1.2008 uvedl žalobce obdobné skutečnosti jako v řízení prvním a tato jeho žádost byla opět zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Správní orgán rovněž upozornil na nevěrohodnost žalobce, který se v některých svých tvrzeních o podstatných skutečnostech ve srovnání s prvním řízením lišil. Např. v prvním řízení uvedl, že mu bylo vyhrožováno po telefonu, původce vyhrožování nikdy neviděl, učinil oznámení na policii, protože však nedošlo k žádnému fyzickému napadení, jeho oznámení nevzala policie v úvahu, situaci řešil odjezdem do zahraničí. Vysloveně uvedl, že nebyl objektem fyzického napadení. V průběhu druhého řízení tvrdil, že v této souvislosti byl napaden, nahlásil to na policii a na základě toho byli útočníci odsouzeni k výkonu trestu odnětí svobody. Pokud byl upozorněn na rozpory, uvedl, že trpí po úraze hlavy ztrátou paměti. V současném řízení uvedl, že na jeho důvodech k odchodu z vlasti se nic nezměnilo. Zatímco v předchozích řízeních tvrdil, že svědčil proti jednomu pachateli vraždy, nyní uváděl, že se jednalo o tři pachatele. Setrval na tvrzení, že příbuznými pachatelů byl jednou fyzicky napaden, na což si stěžoval policii, a násilník byl odsouzen. Jako nový důvod pro setrvání v České republice uvedl své onemocnění cukrovkou, které u něho dle jeho slov bylo diagnostikováno při současném pobytu v záchytném zařízení.

O svém onemocnění se neměl možnost dozvědět dříve, protože během jeho předcházejícího, pobytu, zčásti nelegálního, neměl možnost navštěvovat lékaře. Chtěl by se léčit v České republice, protože je přesvědčen, že zde bude jeho léčba lepší než v Mongolsku, i když si je vědom toho, že léčení této nemoci je tam také možné.

Žalovaný věc posoudil na základě výpovědi žalobce, opatřil si rovněž informace o zemi původu žalobce ve vztahu k dodržování lidských práv a úrovně a dostupnosti zdravotnictví, a to zprávu Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv za rok 2008 ze dne 25. 2. 2009, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky čj. 138815/2002-LP ze dne 11. 11. 2002, čj. 122588/2007-LP ze dne 18. 7. 2007, a ze zprávu světové zdravotnické organizace (WHO) ze dne 18. 7. 2008. vyšel rovněž z aktuálních informací o situaci v Mongolsku, obsažených v databázi České tiskové kanceláře. Vyžádal si rovněž zprávu o zdravotním stavu žalobce. Po důkladném posouzení věci nedospěl k závěru, že by v případě žalobce byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný opakovaně vyhodnotil tvrzení žalobce, poukázal na výše uvedené rozpory v jeho výpovědi, jeho tvrzení porovnal s informacemi o zemi původu. Dle názoru soudu toto podrobné posouzení vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o opakovanou žádost, ani nebylo třeba. V současném řízení žalobce na rozdíl od předchozích řízení tvrdil, že svědčil proti třem osobám, které se měli dopustit vraždy. Dle názoru soudu to svědčí o již v předchozím řízení uvedeném závěru o malé věrohodnosti žalobce, rozpor v počtu osob nelze hodnotit jako novou skutečnost. V žalobě opět hovořil o pachateli v jednotném čísle. V současném řízení by stačilo, aby se žalovaný soustředil na nová tvrzení žalobce ohledně jeho zdravotního stavu.

Při uvedeném závěru soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2009, čj. 1 Azs 104/2008-61, podle kterého „*V situaci, kdy cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl zčásti shodné skutečnosti jako ve své předchozí žádosti a zčásti skutečnosti nové, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, postupoval správní orgán v souladu se zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže se žádosti zabýval pouze v rozsahu tvrzení, která lze považovat za přípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu.*“

Vzhledem k uvedenému soud shledává nedůvodnou námitku žalobce, že obavy z příbuzných pachatele vraždy jsou důvodem pro udělení azylu.

Žalovaný posoudil důkladně novou skutečnost - a to onemocnění žalobce diabetem. Touto skutečností se zabýval ve vztahu k §12 písm. b) a §14 zákona o azylu. Vyžádal si lékařskou zprávu, z které bylo zjištěno, že tato nemoc je trvalého charakteru s nutnými diabetickými opatřeními — dieta a aplikace inzulínu. Žádné diabetické komplikace zjištěny nebyly. Žalovaný si dále opatřil informace o úrovni zdravotní péče v Mongolsku, a to informace MZV ČR čj. 138815/2002-LP ze dne 11. 11. 2002 a zprávu Světové zdravotnické organizace (WHO) ze dne 18. 4. 2008. Bylo zjištěno, že léčba v Mongolsku je možná a dostupná, nebyly zjištěny žádné takové skutečnosti, které by v souvislosti s onemocněním

žalobce odůvodňovaly možnost udělení mezinárodní ochrany. Ostatně sám žalobce uvedl, že se v Mongolsku léčit může, lékařskou péči v České republice však označil za lepší.

Soud se vzhledem i uvedeným skutečnostem rovněž ztotožnil se závěry žalovaného, že ani onemocnění žalobce diabetem není důvodem pro udělení azylu. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2006, čj. 30 Az 84/2005-32, podle kterého *„Skutečnost, že žalobce není spokojen s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, není zákonným důvodem pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu.“*

Přestože žalobce v úvodu žaloby vymezil, že napadá rozhodnutí žalované ve všech výrocích, následně namítal pouze porušení §12 a 14a, přičemž pouze konstatoval, že jím uváděné důvody ohledně zdravotního stavu a nedostatečné možnosti léčení jeho onemocnění jsou důvodem pro udělení azylu. Sou tedy pouze dodává, že žalovaný se zabýval možností udělení mezinárodní ochrany rovněž dle §13 a 14 b) zákona o azylu, kde nebyly shledány žádné důvody, žalobce netvrdil nic o tom, že by zde byly důvody pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu sloučení rodiny. Ve vztahu k §14 zákona o azylu žalovaný zvážil, jak je již výše uvedeno zdravotní stav žalobce.

V úvahách o možnosti udělení doplňkové ochrany se žalovaný zabýval možnou existencí vážné újmy a porušení mezinárodních závazků, žádné takové důvody neshledal a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Z Informace MZV ČR č.j. 12258812007-LP ze dne 18. 7. 2007 vyplynulo, že v Mongolsku není znám případ postihu osob, které v zahraničí požádaly o udělení mezinárodní ochrany a pokud a pokud zůstanou občany Mongolska, jsou jim po návratu zachována stejná práva a povinnosti. Osoby navracející se do země po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu v cizině nejsou v Mongolsku vystaveny zadržování, špatnému zacházení, týrání nebo mučení.

Krajský soud v Brně konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

V souladu s § 59 odst. 2 s.ř.s. byla přiznána odměna tlumočnice za 1 hodinu tlumočení u jednání soudu dne 3. 9. 2010 ve výši 350,- Kč podle § 17 odst. 1 položka 1 vyhl. č. 37/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Dále byla tlumočnicku přiznána náhrada cestovních nákladů dle doložené jízdenky ze Zlína do Brna a rovněž za cestu zpět ve výši 176,- Kč, celkem 526,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve

pokračování

56 Az 99/2009

dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 3. září 2010

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně